

ביתנו שרוי באבל
 עם פסירתה של חברתנו
 לאה כהן ז"ל
 תנחומינו הכנים ליהודה, יעקב
 וכל בני המשפחה.

...כשם שאין דבר אוכל בטבע, אדם כל משך
 חייו הוא נושא משך הזרע. הוא זורע אור,
 זורע צדקה, זורע מבטים, זורע שחוקים, זורע
 דמעות, זורע רגנות, זורע אהבה וזורע ידידות
 ושלוש.

כל זרע למינו הוא בחזקת הולדה... שום
 דיבור טוב אינו הולך לאיבוד ושום בת-צחוק
 לבבית אינה יורדת לטמיון.

כל קול שנשמע פעם מוליד בת-קול,
 כל תנועה והעוויה היוצאות מן הלב,
 כל גילוי אנושי הטובע את רישומו בפרצוף
 אדם, טובע את חותמו בעדשת העיניים
 הצופות ונקלט בלב למשמרת לימים רבים.

אליעזר שטיינמן

21.1.93

— לאה —

איך מתחילים ?

אומרים שאין משבחים אדם בפניו, אבל כשאני רואה את דמותך לפני, מה שעולה בזכרוני, כדבר ראשון, וכל-כך חזק, הוא טוב-ליבך, השקט והרוגע שלך, שתמיד נשקף מעינייך, ואהבתך האין-סופית למשפחתך המורחבת. הקשר העז שלך עם בנייך, יהודה ויעקב, ועם הנכדים שפה, בביתנו: סתוית, אודי וארז, - בני בית קבועים אצלך כמעט בכל יום, וגם נכדיך, כשבאו מחו"ל לבקרך, התכנסו תחת כנפיך, וביתך פתוח להם לרווחה.

לאה - אישה קסנת קומה, מעט מכונסת בתוך עצמה, שכרירית - כמו בובת חרסינה, ובעיקר - צנועה. כל-כך צנועה - שבקושי שמעת שקשה לה. בשום אופן לא מוכנה להיות תלויה באחרים ! הכריאות - כבר לא מה שהייתה פעם, ובכל זאת - לא מוכנה להיות לנסל. רק בני משפחה "הורשו" לעזור כשהיה צורך. כך הסתדרה בעצמה עם הקלנוע, עם העבודה, ועם שאר צרכי היום-יום.

לאה - כמה מעגלים נסגרו בחייך ?

עלית לארץ בשנת 1935 מיוון, פגשת את בעלך לעתיד - מרדכי - איש נעים הליכות, וחביב על הכל, ונישאתם. בתחילה גרתם במושב צור משה, והיה לכם משק, ולימים עברתם לגור בקרית שאול. שם גם נולדו בנייך, שנישאו, והקימו כל אחד מהם, משפחה חדשה משלו. בשנת 1954 הצטרפתם לקבוצתנו - בית מעין-צבי.

3 מעגלים סגרת בחייך: עליה, נישואין, והקמת - משפחה.

מעגל נוסף סגרת - כשהלכת לעולמך בדיוק ביום ההולדת שלך.

בת 75 היית.

רק מעגל אחד ישאר פתוח - בימים אלה ממש, עמדת לעבור לבית חדש.

לכך כבר לא זכית.

נזכרך בנועם הליכותיך.

יהי זכרך ברוך.

דברים ליד הקבר - נכתבו על ידי

דליה סגל